

Първоинстанционният съд е сезиран с молба от М. К. М., с ЕГН: ***** – обвиняем по досъдебно производство № 289/ 2023г. по описа на 04 РУП на СДВР, с което се иска изменение на първоначално взетата мярка за неотклонение „Домашен арест“ в по – лека. В искането се навежда изявление, че обвиняемият изказва съжаление за случилото се, твърди че има заболяване, което не може да бъде адекватно лекувано в домашни условия.

В съдебно заседание представителят на СРП намира направеното искане за неоснователно. Счита, че към моментът на разглеждане на делото не са налице законовите предпоставки за изменение на взетата мярка за неотклонение „домашен арест“ в по – лека, а именно „подписка“. Излага подробни и аргументирани съображения в тази насока.

Обвиняемият М. М., редовно призован, се явява лично и чрез своя служебен защитник поддържа молбата и моли същата да бъде уважена. Акцентира на описаните в нея обстоятелства и без да ангажира нови доказателства моли за нейното уважаване.

СЪДЪТ, като съобрази събраните в досъдебното производство доказателства, изложените в искането доводи, съображенията на страните и разпоредбите на закона, намира за установено следното:

Досъдебното производство е образувано на 18.09.2023г. за това, че за на 18.02.2023г. около 22:00ч. в гр.София, ж.к.,„Гоце Делчев“ блок 2Е, вх.В, ет.6, ап.48, обвиняемият М. М. се е заканил с убийство на М. К. М. с думите:„Ще ви заколя“, като ѝ нанесъл удар с юмрук в областта на гърдите, а след това ѝ нанесъл удар с крак в областта на реброто, и тази закана би могла да възбуди основателен страх у нея за осъществяването ѝ – престъпление по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 от НК.

С Определение от 28.02.2023 състав на СГС е отменил определение на СРС, с което е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, като е взел спрямо обвиняемото лице мярка за неотклонение „домашен арест“. В мотивите на въззивната и първоинстанционна инстанция е прието, че от данните по делото може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият М. е извършител на деянието, в чиято насока са били показанията на разпитаните по делото свидетели, включително майка му и сестра му. Двете съдебни инстанции са споделили становището на прокурора, че е налице реална опасност от извършване на престъпление, което обаче може да се предотврати с вземане на мярка за неотклонение „домашен арест“.

По повод образуваното досъдебно производство и след постановената мярка за неотклонение са били извършени допълнителни процесуално – следствени действия – назначаване на комплексни съдебно - психиатрични и психологични експертизи на М. М., на пострадалата М. М. и на свидетелката В. А. – М.. Също така е било извършено последващо повдигане на обвинение в извършено престъпление по чл.143, ал.1 от НК и разпит на обвиняемия и са

събрани писмени доказателства. Досъдебното производство е приключило с протокол за предявяване на материалите по разследването на обвиняемия и неговия защитник на 11.07.2023г.

При съвкупния анализ на събрания до този момент доказателствен материал може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият М. М. е съпричастен в извършване на деянието, за което му е било повдигнато обвинение. Досъдебното производство е приключило и предстои произнасяне на прокурора по въпроса с евентуалното негово продължаване в съдебната му фаза. Поради тази причина и не следва да бъде извършвана преценка относно неговата продължителност, а единствено трябва да бъде направена оценка за разумния срок на задържането на лицето. Предвид обстоятелството, че по материалите по делото липсват данни, че обвиняемият страда от заболяване, несъвместимо с престоя му в домашни условия, като същевременно от заключението на вещите лица по изготвената му КСППЕ се установява патологично влечение към хазарт, следва да се приеме че опасността на лицето от извършване на престъпление продължава да бъде реална. Начинът на извършване на конкретното провинение, чрез вербално и физическо посегателство върху неговата майка и сестра, съчетано с намалени задръжки и увеличена импулсивност навеждат на извода, че обвиняемото лице притежава завишена обществена опасност, която е реална и към настоящия момент. Не без значение е и съдебният статус на обвиняемото лице, което независимо че по закон не следва да бъде третирано като осъждано, същото е било освободено от наказателна отговорност с налагане на административно наказание за причиняване на лека телесна повреда по хулигански подбуди в съучастие с други лица като непълнолетен извършител. Съдебното решение, с което деецът е бил обществено порицан, е влязло в законна сила на 06.04.2022г. Очевидно обвиняемият е склонен към проявяване на агресивно поведение, тъй като едва на следващата година, след като веднъж е бил наказан за извършено престъпление, извършва нова криминална проява, съпроводена с употреба на сила и заплашване спрямо близък. Евентуалното изменение на мярката за неотклонение от домашен арест в по – лека такава, би способствало деецът да извърши противоправна проява било като се опита да се свърже и евентуално повлияе на своите пострадали близки, било като се отдаде на своето „патологично влечение към хазарта“. Според съда разумният срок на задържане на лицето предвид вида и начина на извършване на деянието не е превишен, а опасността от извършване на престъпление, макар и с по – нисък интензитет от тази при първоначалното вземане на мярката за неотклонение домашен арест, все още е налице. За пълнота следва да се посочи, че процесуалното поведение на прокурора от една страна, както и на обвиняемия и неговия служебен защитник от друга биха определили окончателното решаване на въпроса с мярката за неотклонение от страна на съда при насрочване на делото в разпоредително заседание или по някоя от диференцираните процедури по НПК.

Предвид изложените съображения съдът намира, че след постановяване

на определението, с което е била взета първоначална мярка за неотклонение „домашен арест” спрямо обвиняемия М. К. М. не са настъпили нови обстоятелства, обуславящи отпадането на реалната опасност от извършване на престъпление. Същевременно не са ангажирани нови доказателства, които да обусловят отпадането на подобна опасност, нито такива, обуславящи несъвместимостта и със здравословното състояние на дееца.

Поради тази причина мярката за неотклонение следва да бъде потвърдена.